

Op de fiets door Syrië door Henk Boer

Deel 6

Maandag 21 maart 2011

Vanuit Lattakia naar Tartus vertrokken. 90 km en omdat het langs de kust lastig te vinden was over highway. Aardige kust met wel veel plastic kastuinbouw: tomaten en aardbeien. Ook veel sinaasappels

Tartus

en citroenboomgaarden. Ca. 15:00 uur aankomst in Tartus. Aan het begin was het weer een "soldaten" stadje en per ongeluk maakte ik in een mooie laan met palmbomen met witte muur er achter een foto. Was het misschien een kazerne? In ieder geval kwamen twee jongens uiterst nerveus en geagiteerd met geweer op mij afrennen!! Gelukkig kon ik de zaak wat sussen, want ik heb nu zoveel foto's op mijn mobi staan, dat ik die niet kwijt wil raken. Verder is vooral oud Tartus een heel vriendelijk stadje met een klein Grieks aandoend vissershaventje. Er staan nog flinke brokstukken kruisvaarderkasteel en een mooie kathedraal: kathedraal van Tortosa (allemaal 12e eeuw). Mijn hoteleigenaar dreef ook een kruidenierszaakje en had ergens wat bier verstopt. Ik kocht een groot blik Duits bier en ging dat heerlijk bij het haventje opdrinken in een plastic koffiebekertje en het blik steeds in mijn stuurtas. Heerlijk! 's avonds wat boodschappen gedaan en Tartus bekeken dat hetzelfde beeld heeft als Lattakia: geen theedoeken, jurken of zwarte vrouwen. Wel veel geflaneer door mannen met vrij dure auto's. Een heel groot contrast met het autoloze Eufraatdal.

Dinsdag 22 maart 2011

Alweer geen ontbijt. Alles ging over 5 minuten open zei de hoteleigenaar. Nou niet dus en na een half uur nog niet. Er was een pizzazaakje met kleine pizza's en een koffiehuis dat open was. Dus vandaag deden we het op thee en kleine pizza's. Vrij snel na de start regen, tijdje geschild onder een boom, daarna verder in wat gedrup. Dicht bij de grens met Libanon, forse regen. Grenspapieren vergden wat tijd (mijn paspoort begint al aardig op een kinderboekje te lijken door alle stempels en zegels die men er in kwakt) en daarna was het droog en werd het gaandeweg mooier. Eerst een vlakke kust, daarna panorama van Tripoli: links en recht voor mij het Libanongebirge met sneeuw erop en rechts de stad naar zee aflopend. Ik kwam langs een, waarschijnlijk Palestijns, tentenkamp aan zee en door een dorp met heel veel (50 à 100?) wat oudere Mercedessen op plein en straten. Een wat desolaat gezicht. Daarna wanden met zandzakken en soldaten en voor de stad Tripoli twee checkpoints. Tripoli ligt heel mooi op steile heuvels met zicht op de Middellandse Zee en sneeuw van het Libanongebirge. Door slecht advies kostte het me anderhalf uur om een hotel te vinden. Tripoli komt verder wat armoedig en rommelig over. Slecht wegdek, oude wat wrakkige auto's, weinig of geen straatverlichting, niet werkende verkeerslichten, soms echter mooie gebouwen: HALLABS en FILS 1881. 's avonds een eiland van licht, oude grandeur, 30 soorten gebakjes, 20 soorten mierzoete hapjes en restaurant. Hele mooie moskee uit de 12e eeuw met hele mooie wasgelegenheden.

Tripoli, citadel

Woensdag 23 maart 2011

Een poging om over het Libanongebirge te klimmen naar Baalbek. Nou dat was dus 5 bergen te ver en te hoog voor mij. Na 4 uur klimmen had ik al 37 km afgelegd! Een extra moeilijkheidsfactor was ook nog, dat er nergens een bord stond. Dus je hebt geen flauw idee waar je bent. Ik zag op een gegeven moment wel het begin van de beloofde paradijsvallei, zodat ik me daar nu wel een voorstelling van kan maken. Terug naar Tripoli dus, naar mijn hotel. Ik was totaal kapot! Ik moest nu dus mijn route wat verleggen. Baalbek en Bekavallei kon ik afschrijven en ik moest nu via Beiroet naar Damascus (deze helling bleek trouwens ook nog zwaar genoeg voor mij. Via deze route zou ik wel langs Byblos komen, dus dat kon ik nu mooi meenemen. 's Avonds in mijn vrij luxe, paradiorchtig hotel in Tripoli CNN gekeken.

Donderdag 24 maart 2011

zicht vanaf mijn balkon

's Nachts had het steeds geregend en geonweerd, maar 's morgens was het droog, bleef het droog en werd het steeds zonniger. De hoteleigenaar had me geadviseerd om de oude weg (direct aan zee) te nemen naar Byblos. Dit bleek inderdaad een uitstekend advies: heerlijk rustig en erg mooi. Ik had me slecht voorbereid op de oudheden van Byblos, maar tijdens het zoeken naar een hotel zag ik al wel dat er heel wat stond. Om 15:00 uur had ik een prachtig hotel aan zee met balkon gekregen voor een speciale prijs van 66 US dollar, wat voor dat luxe dorp een schijntje is. Het was ook prachtig weer en na het vrij sombere en troosteloze Tripoli was het nu echt vakantie, dus nam ik een bier uit de bar en ging daarvan op mijn balkon genieten.

Maar morgen (vrijdag dus) zou ik een vrij zware, en waarschijnlijk lange tocht hebben, eerst naar Beiroet en vervolgens het Libanongebirge over, dus nu direct maar aan de slag om oud Byblos te bekijken. Snel even een douche en op pad. Maar ik had honger (echt een probleem van deze vakantie, ik ben de hele dag aan het eten en op zoek naar eten. Het drinken gaat wel: 1/2 l vruchtensap en 1,5 l water). Eerst langs het kleine zeer pittoreske vissershaventje (de vroegere handelshaven?) met mooie restaurants erbij. Toen was er gelukkig vlak voor de poort van het opgravingsterrein een restaurantje met heerlijke kipsandwiches. Ik kon even vooruit. Het was half vier en om kwart voor zes, werd ik door de bewaker van het terrein gestuurd. Het opgravingsterrein is ca. 500 m bij 500 m en men heeft het denk ik helemaal afgegraven. Te zien is er: het kruisvaarderkasteel uit de 12e eeuw met daarin een museum, Romeinse zuilen (ca. jaar 0), een Perzisch paleis ca?, Hellenische periode ca. 500 BC, Iron age 2000-1000 BC, Bronze age 0000-2000 BC, proto urban age ca. 5000 BC, neolithisch vondsten, echter geen gebouwen. En dat alles prachtig aan zee, met palmbomen etc. Je kon op één foto drie restanten van gebouwen zetten met 4000 jaar verschil. Schitterend. Ik vond dit het mooiste opgravingsveld. Daarna was ik behoorlijk versleten. Tijd voor een borrel in mijn prachtig broodjes restaurant. Men schonk Almaza bier (Libanees bier) uit tap in aarden kroes en ik kreeg daar drie bakjes versgebrande noten bij: zonnepitten, pinda's in bast en hazelnoten in bast, daarna nog een rode Libanese wijn. Eén broodje meegenomen naar het hotel, waar ik 's avonds versuft tv heb gekeken (CNN).

kasteel met Romeinse zuilen

Vrijdag 25 maart 2011

Vroeg op en omdat het hotel al om 07:00 uur ontbijt had, kon ik om half negen vertrekken. Eerst ca. 35 km naar Beiroet. Ik hoopte over de snelweg gemakkelijk de weg naar Damascus te vinden. Dat lukte helaas niet. Om te beginnen stonden er geen borden en verder wisten veel Beiroeters ook niet waar Damascus lag (slechts 140 km daarvandaan!). Maar na 1 uur aanrommelen en vragen had ik de weg. Om half twaalf startte ik de beklimming en pas om half vier had ik de top te pakken! Ook onderweg steeds het probleem dat er geen borden waren, dus na een splitsing, waar ik gevoelsmatig een richting koos, vroeg ik daarna zo snel mogelijk aan iemand: Damascus?? Syrië?? En na bevestiging knoeide ik weer verder. Om half vijf kwam ik in de buurt van Anjar, waar een hotel moest zijn en gelukkig was dat er ook, ca. 2,5 km van de snelweg helemaal buiten het dorp. Een oude vrouw was de eigenaresse en ik hoefde niets te vragen, ze zei direct: eighty dollar. Ik dacht dat is rijkelijk veel, maar ik had geen keus: 1- het was koud, 2- ik was op, 3- het was half vijf en om 6 uur is het

donker en het was nog 70 km met pasje naar Damascus, en 4- ik moest van de weg want er waren in de Bekavallei enkele fietsers ontvoerd (had Elsbeth mij verteld en de hotelmevrouw noemde dat ook gelijk). Dus ik nam de duurste kamer van de hele vakantie. Het hotel had geen restaurant, maar 20 meter verderop was er een, en de mevrouw zei: sandwich halen en direct terug. En omdat ik Elsbeth beloofd had voorzichtig te zijn op deze vakantie, heb ik dat maar gedaan. Toen ik op mijn kamer kwam viel ook nog het licht uit, dus ik heb heerlijk gegeten in het donker! De volgende dag kreeg ik een lekker ontbijt en werd ik uitgezwaaid door de mevrouw: this whole village are Armenians, so God bless you. Nou met deze 2 uitsmijters kan ik die 88 dollar misschien bij Elsbeth nog recht praten. Er stonden wat fruitbomen en een complete Romeinse stad in het dorp met vol zicht op de sneeuw van het Libanon gebergte, de lucht was strakblauw en ik had tijd genoeg, want ik hoefde nu maar 70 km te fietsen naar mijn starthotel Ghazal in Damascus. Dus ik heb om de 100 meter een foto genomen denk ik (2,5 km lang naar snelweg). Mijn benen waren nog pijnlijk van de klim van de vorige dag, maar na ca. 15 km klimmen, ging het naar beneden naar Damascus. Om 15:00 uur was ik in de stad en om half vier bij mijn hotel.

Terug bij mijn hotel

IK HEB MIJN GEKKE PLAN HELEMAAL UITGEVOERD, IK HEB 1780 KM GEREDEN IN 17 ETAPPES, GEEN ENKEL FIETS- OF DARMPROBLEEM GEHAD (1 leuke band). OOK GEEN ENKELE NARIGHEID MET SYRIERS OF LIBANEZEN. Ik ga morgen nog naar het nationaal museum, moet het bushokje van de airport vinden en me op de airport morgenavond met mijn zootje op tijd melden. IK HEB ENORM GENOTEN VAN DEZE PRACHTIGE TOCHT EN IK HOOP DAT JULLIE DAT MET MIJN VERSLAGEN OOK EEN BEETJE GEDAAN HEBBEN.

En wie nog wat meer wil weten: ik wil thuis een eindverslag maken en uit mijn ca. 500 foto's een mooie selectie maken. De geuren en geluiden moeten jullie missen, die zitten wel in mijn hoofd. Ik ben een 1/2 Arabier geworden: zelfs de Arabische jengelmuziek vind ik bijna mooi. En bedenk: Als je in Syrië bent en je vraagt iets aan iemand, dan zal hij altijd proberen daar een antwoord op te geven en laat dat ALTIJD volgen door: Welcome to Syria! en hij geeft je een hand. En ik heb tientallen misschien wel honderden handen geschud in de afgelopen weken! Einde verslag. Henk.

Damascus, zaterdag 26 maart 2011

NAWOORD BIJ MIJN SYRIEVERSLAGEN.

1 DE AANLEIDING VAN DEZE TOCHT:

In februari 2009 hebben Elsbeth en ik een groepsrondreis gemaakt door Syrië en Jordanië. Syrië had direct mijn hart gestolen en omdat we verschillende streken en zaken niet gezien hadden, verzoon ik een plan om dit allemaal recht te trekken. Wat hielp was dat ik in een behoorlijke dip op mijn werk zat en dan moet je soms zelf een uitdaging creëren om je motivatie op peil te houden. Ik bedacht een totale rondreis door Syrië en Libanon en och waarom ook niet met de fiets?! In ca. een maand moest dat kunnen qua kilometers!! Ik wilde o.a. meer woestijn, meer opgravingsites van heel oude steden en hun directe omgeving zien. Ook hadden we om een duistere reden niet het Nat. Museum van Aleppo bezocht, waar de inhoud van de opgravingen van Mari, Ebla en Ugarit ligt. Van begin af aan heeft Elsbeth dit plan niet getorpedeerd.

In 2010 bezochten we de fiets- en wandelbeurs in Amsterdam en hoorden we van een wereldfietser dat ook fietsen in je eentje in Syrië volkomen verantwoord is. Wij hadden uit eigen ervaring ook geconcludeerd dat Syrië (in ieder geval voor buitenlanders) een veilig land is. Ook Lonely Planet zei exact hetzelfde. Toen is in principe de beslissing gevallen om het gekke plan te gaan uitvoeren! In maart/april heb ik een fiets gekocht die in ieder geval 10 à 15 kg bagage kon hebben. Ik heb bewust gekozen om alles zo licht mogelijk te houden om allerlei fietsproblemen (o.a. gebroken spaken) te voorkomen. Of het hierdoor gekomen is of door de geweldige kwaliteit van de fiets weet ik niet. In ieder geval heb ik geen enkele vorm van panne gehad. Fietsmerk: Cube Cross, 12,5 kg zwaar en ca. 620 Euro. In principe ben ik er steeds vanuit gegaan, dat dit een eenmalig avontuur zou worden. Dus geen hele, diepe investering!! In oktober 2010 ben ik als training voor eenzaamheid twee weken met caravan naar de Elzas en Vogezen geweest. Daarna is de definitieve beslissing gevallen en is een vliegticket gekocht. Hierna had ik de hele winter de tijd om een draaiboek te maken van de vele voorbereidingen.

2 HET RESULTAAT VAN DEZE TOCHT:

- a. Sportief gezien ging alles schitterend, ik kwam dicht bij een gemiddelde snelheid van 17 km/hr. Met een etappegemiddelde van 105 km werd dat ruim 6 uur per dag en met een starttijd van rond 09:00 uur kwam er dus een eindtijd van ca. 15:00 uur. Ca. 1 uur om een hotel te zoeken en om ca. 16:00 uur kon ik uitblazen en plannen voor de volgende dag maken.
- b. Mijn doelen: de woestijn, het Eufraatdal (land van Mari of wel Ur der Chaldeeën) en de Middellandse Zeekust heb ik allemaal uitvoerig gezien. De zogenaamde paradijsvallei (in de bergen tussen Tripoli en Baalbek) heb ik niet gehaald.
- c. De oudheden (vanaf 1000 BC en ouder) heb ik allemaal bezocht en sommige waren heel erg indrukwekkend, o.a. Ebla) (Byblos was een feest!)
- d. De musea Deir er Zor (dicht wegens verbouwing), Damascus (veel afdelingen dicht, door reorganisatie) vielen wat tegen. Daarentegen sloeg Aleppo alles!
- e. De Syrische mensen:
Ik heb ontzettend veel mensen ontmoet. Ik sprak 5 à 10 woorden Arabisch. Sommige Syriërs spraken heel redelijk Engels. Heel veel ging in een heel gemoedelijke sfeer. Ik werd meerdere keren uitgenodigd voor kopje thee (geen formaliteit!), ik kreeg van boerenvrouw een net gebakken brood aangeboden. In een sjiek Syrisch restaurant in Idlib sprak 1 van de 6 obers Engels en kreeg opdracht te vragen wat ik in die gekke stad deed! Na 2 min. stond de hele ploeg over mijn eettafel en mijn kaart gebogen om te horen wat ik van plan was. Ik wilde nl. daar vandaan Lattakia bereiken, met de fiets natuurlijk! Ze uitten hun grote zorgen en twijfels. Met een auto duurde dat al vier uur! Bij het verlaten van hun restaurant kreeg ik van iedereen een hand en ze wensten me Good Luck! De zeeman in de havenplaats Tartus, die in een thee- en koffiehuis met jan en alleman stond te praten en mij ook een beurt gaf. Hij vertelde dat hij op een tanker gevaren had en vele keren in Rotterdam en Amsterdam geweest was. Ik voelde me vereerd dat ik juist in die plaats gesproken had met een vertegenwoordiger van het oudste beroep van die kust. Het personeel van de twee vaste eethuisjes voor mijn ontbijt in Deir er Zor, ik zal ze missen! De Arabische wijk bij hotel Ghazal van Damascus: Ik werd zaterdagmorgen 25 maart bijna meer gelukkig bij het idee van: daar ga ik naar toe, dan zondagmorgen 26 maart toen ik kon denken: en vandaag ga ik naar huis! Die Arabische wijk: elke meter straat, elk winkeltje, restaurantje, terrasje en cafeetje is op mijn netvlies gebrand. Die warmte, het tolerante, het praten van iedereen met iedereen, niet opkijken als een vreemdeling zoals ik passeert of erbij gaat zitten etc. De ene lurkt aan zijn waterpijp en de ander zit achter zijn laptop.

3 EN HOE NU VERDER, NA DEZE TOCHT??

- a. Dat is vrij gemakkelijk: IK GA TERUG en maak samen met Elsbeth en eventueel twee anderen (wie biedt??) in huurauto exact dezelfde tocht in ca. 10 dagen.
- b. Deze fietstocht is uitstekend bevallen, wie weet doe ik zoiets nog een keer. Bijvoorbeeld in Oost-Turkije??

4 DE ZORGEN EN HET MEDELEVEN VAN IEDEREEN VOOR EN TIJDENS DE TOCHT:

Het heeft mij en Elsbeth heel veel gedaan dat iedereen

- en het nieuws volgde en de plaatsen waar ik dan was en
- of het wel goed met me ging.

Heel veel dank. Ook dat gaf een heel warm gevoel! Ook het enthousiasme over mijn "live" verslagen was erg aanmoedigend!

Allemaal de hartelijke groeten van Henk uit het "veilige" Spijkenisse.
30 maart 2011.